

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าแนวคิดเกี่ยวกับบริการสาธารณะ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครองโดยองค์การตุลาการแล้ว ทำให้ผู้เขียนสามารถนำมาวิเคราะห์ปัญหาเขตอำนาจศาลปกครองกรณีพนักงานรัฐวิสาหกิจฟ้องเพิกถอนคำสั่งเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความรับผิดทางละเมิด โดยพบว่า การนำคดีมาฟ้องต่อศาลเพื่อเพิกถอนคำสั่งเรียกให้พนักงานรัฐวิสาหกิจชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความรับผิดทางละเมิดยังคงเป็นปัญหาเกี่ยวกับเขตอำนาจศาลอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งขัดกับหลักการควบคุมการดำเนินกิจกรรมของฝ่ายปกครองในระบบศาลคู่ โดยมีศาลปกครองเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีแยกออกเป็นเอกเทศจากระบบศาลยุติธรรมอย่างชัดเจน

5.1 บทสรุป

รัฐวิสาหกิจ (State Enterprise) ที่ตั้งขึ้น โดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกาเป็นองค์กรฝ่ายปกครององค์กรหนึ่ง โดยเป็นองค์กรในการจัดทำบริการสาธารณะ (Service Public) ด้านอุตสาหกรรมและพาณิชย์กรรมเพิ่มเติมจากองค์กรบริการสาธารณะในรูปแบบของระบบราชการเพื่อแก้ไขปัญหาความไม่คล่องตัวและความล่าช้าในการปฏิบัติงานของระบบราชการที่มีข้อจำกัดหลายประการ¹ โดยในการจัดตั้งรัฐวิสาหกิจแต่ละแห่งอาจมีการจัดตั้งขึ้นโดยกฎหมายมหาชน เช่น การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2511 องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพที่ตั้งขึ้นโดยพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ พ.ศ. 2519 หรือจัดตั้งขึ้นโดยกฎหมายเอกชน เช่น บริษัท ไทยเดินเรือทะเล จำกัด บริษัท ขนส่ง จำกัด ก็ได้ อันเนื่องมาจากเหตุผลและความจำเป็นเฉพาะเรื่องของรัฐวิสาหกิจนั้น ๆ และส่วนใหญ่รัฐวิสาหกิจที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับความมั่นคงของชาติหรือรัฐวิสาหกิจที่มีหน้าที่โดยตรงในการจัดทำบริการสาธารณะจะถูกจัดตั้งขึ้นโดยกฎหมายมหาชน (Public Law) ซึ่งหากเป็นรัฐวิสาหกิจที่จำเป็นต้องใช้อำนาจรัฐในการจัดทำบริการสาธารณะมักถูกจัดตั้งโดยกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ และหากเป็น

¹ นันทวัฒน์ บรมานันท์. (2552). *หลักกฎหมายปกครองเกี่ยวกับบริการสาธารณะ* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: วิญญูชน. หน้า 388.

รัฐวิสาหกิจที่ไม่มีความจำเป็นต้องใช้อำนาจรัฐในการจัดทำบริการสาธารณะมักถูกจัดตั้งขึ้นโดยกฎหมายระดับพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามพระราชบัญญัติซึ่งเป็นกฎหมายแม่บท²

ทั้งนี้ รัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกาได้รับการยอมรับให้เป็นฝ่ายปกครองโดยถือเป็นหน่วยงานทางปกครองตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 และถือเป็นหน่วยงานของรัฐตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ซึ่งหากมีกรณีพิพาทอันเกิดแต่มูลละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานรัฐวิสาหกิจซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติหน้าที่ให้แก่รัฐวิสาหกิจแล้ว รัฐวิสาหกิจที่ได้รับความเสียหายย่อมใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนโดยการออกคำสั่งเรียกให้พนักงานรัฐวิสาหกิจผู้กระทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความรับผิดชอบทางละเมิดภายในระยะเวลาที่กำหนดได้ตามมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539

อย่างไรก็ดี เมื่อพนักงานของรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกานำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อเพิกถอนคำสั่งเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความรับผิดชอบทางละเมิดดังกล่าวแล้ว ส่วนใหญ่ศาลปกครองจะมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาโดยเห็นว่า เป็นคดีพิพาทที่เกิดจากมูลละเมิดระหว่างนายจ้างและลูกจ้างตามสัญญาจ้างแรงงาน (Labour Contract) ที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งของศาลแรงงาน (Labour Court) ตามนัยมาตรา 8 วรรคหนึ่ง (5) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 อันเป็นกรณีที่เข้าข้อยกเว้นไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่ศาลปกครองจะมีคำสั่งรับคำฟ้องไว้พิจารณาพิพากษาได้ ตามนัยมาตรา 9 วรรคสอง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

การวินิจฉัยโดยการกำหนดความหมายขอบเขตความเป็นละเมิดระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างตามสัญญาจ้างแรงงานที่ไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองดังกล่าว ทำให้กรณีพนักงานรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกานำคดีมาฟ้องเพิกถอนคำสั่งเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความรับผิดชอบทางละเมิดไม่อาจฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้ ทั้งที่รูปคดีพิพาทเป็นการฟ้องคดีเพื่อเพิกถอนคำสั่งทางปกครอง (Administrative Procedure) ที่เรียกให้พนักงานรัฐวิสาหกิจชดใช้เงินอันเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายด้วยการออกคำสั่งทางปกครองตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (1) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ประกอบกับมาตรา 8 จัตวา วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติคุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. 2518 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้กำหนดมิให้ใช้กฎหมายว่าด้วยแรงงานกับสัญญาจ้างผู้บริหารรัฐวิสาหกิจ การให้ผู้บริหารรัฐวิสาหกิจฟ้องคดีเพื่อเพิกถอนคำสั่งเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความรับผิดชอบทางละเมิด

² นันทวัฒน์ บรมานันท์. อ่างแล้วเชิงอรรถที่ 1. หน้า 258.

ต่อศาลแรงงานซึ่งใช้กฎหมายว่าด้วยแรงงานเป็นหลักในการพิจารณาคดีจึงย่อมไม่เป็นไปตามกฎหมายดังกล่าว ที่บัญญัติสอดคล้องกับกรณีสัญญาจ้างผู้บริหารรัฐวิสาหกิจของประเทศฝรั่งเศสที่เห็นว่า คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาจ้างผู้บริหารรัฐวิสาหกิจเป็นคดีพิพาทที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง (Administrative Court) เนื่องจากเป็นสัญญาจ้างผู้บริหารรัฐวิสาหกิจ โดยเป็นการจ้างบุคคลเข้ามาจัดทำบริการสาธารณะ สัญญาดังกล่าวจึงมีลักษณะเป็นสัญญาทางปกครอง

นอกจากนี้ ได้เคยมีกรณีผู้บริหารรัฐวิสาหกิจนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองแต่ศาลมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา และต่อมาคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีความเห็นให้รัฐวิสาหกิจสามารถใช้มาตรการบังคับทางปกครองตามมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ได้เลยโดยไม่ต้องฟ้องคดีต่อศาลแรงงานอีก อันเป็นการขัดกับหลักการควบคุมตรวจสอบการกระทำทางปกครอง เนื่องจากคำสั่งเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความรับผิดชอบทางละเมิดอาจไม่ชอบด้วยกฎหมายในเชิงรูปแบบและเนื้อหาได้ ประกอบกับหากพิจารณาตามมาตรา 5 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2543 ที่ได้บัญญัติให้รัฐวิสาหกิจต้องอยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ เว้นแต่รัฐวิสาหกิจนั้นจะได้รับการยกเว้นตามพระราชกฤษฎีกายกเว้นมีรัฐวิสาหกิจบางประเภทที่ดำเนินกิจการคล้ายคลึงกัน แต่ได้รับการพิจารณาพิพากษาคดีต่อศาลต่างศาลกัน ทั้งที่เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้น โดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา เช่นเดียวกัน

อนึ่ง เนื่องจากการควบคุมตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ โดยองค์กรตุลาการ (Judicial Control) เป็นองค์กรภายนอกฝ่ายปกครองที่ได้รับการยอมรับว่า เป็นองค์กรควบคุมตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐของฝ่ายปกครองที่ให้หลักประกันความเป็นธรรมมากที่สุด อันเนื่องมาจากองค์กรตุลาการมีหลักประกันความเป็นอิสระ มีวิธีพิจารณาคดีโดยเปิดเผย มีการเปิดโอกาสให้คู่ความทั้งสองฝ่ายนำพยานหลักฐานมาสนับสนุนข้อต่อสู้ของตนและหักล้างข้อต่อสู้ของฝ่ายตรงข้าม รวมถึงต้องมีการให้เหตุผลประกอบคำพิพากษาคด้วย³ ซึ่งในประเทศไทยมีการสร้างกระบวนการควบคุมการดำเนินกิจกรรมของฝ่ายปกครองโดยศาลปกครองขึ้นเป็นเอกเทศจากระบบศาลเดิมที่เป็นศาลยุติธรรมเช่นเดียวกับระบบศาลในสาธารณรัฐฝรั่งเศส เพื่อให้ศาลปกครองทำหน้าที่ในการพิจารณาข้อพิพาททางปกครอง อันเป็นกระบวนการยุติธรรมในระบบศาลคู่ (Duality of Jurisdiction)⁴ การจำกัดอำนาจการพิจารณาคดีละเมิดที่เป็นปกครองตามมาตรา 9 วรรคสอง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและ

³ สุรียา ปานแป้น และอนุวัฒน์ บุญนันท์. (2561). *คู่มือสอบกฎหมายปกครอง* (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: วิญญูชน. หน้า 33.

⁴ นันทวัฒน์ บรมานันท์. *อ้างแล้วเชิงอรรถที่ 1*. หน้า 473-474.

วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 จึงย่อมเกิดความไม่เป็นธรรมและสร้างความสับสนให้กับพนักงานรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้น โดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา

5.2 ข้อเสนอแนะ

การที่ศาลปกครองได้วินิจฉัยโดยมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องกรณีพนักงานรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกาฟ้องเพิกถอนคำสั่งเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความรับผิดทางละเมิดไว้พิจารณา โดยใช้หลักความเป็นนายจ้างกับลูกจ้างที่มีนิติสัมพันธ์ตามสัญญาจ้างแรงงาน ส่งผลให้คดีพิพาทลักษณะดังกล่าวเป็นคดีพิพาทอันเกิดแต่มูลละเมิดระหว่างนายจ้างและลูกจ้างตามสัญญาจ้างแรงงานที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งของศาลแรงงานตามนัยมาตรา 8 วรรคหนึ่ง (5) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 โดยไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่ศาลปกครองจะมีคำสั่งรับคำฟ้องไว้พิจารณาพิพากษาได้ ตามนัยมาตรา 9 วรรคสอง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ทำให้เกิดความสับสนในการที่พนักงานรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้น โดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกาจะนำคดีลักษณะดังกล่าวมาฟ้องต่อศาล

เพื่อเป็นแนวทางการนำคดีพิพาทอันเกิดแต่มูลละเมิดระหว่างรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกากรณีฟ้องเพิกถอนคำสั่งเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความรับผิดทางละเมิดมาฟ้องต่อศาล ผู้เขียนจึงเห็นสมควรที่จะเสนอแก้ไขบทบัญญัติมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการออกคำสั่งเรียกให้ชดใช้เงิน เพื่อให้มีความชัดเจนเกี่ยวกับการฟ้องคดีเพิกถอนคำสั่งในลักษณะดังกล่าวมากขึ้น โดยควรเพิ่มความในวรรคสองของมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ดังกล่าว ตามถ้อยคำดังนี้

มาตรา 12 ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนที่หน่วยงานของรัฐได้ใช้ให้แก่ผู้เสียหายตามมาตรา 8 หรือในกรณีที่เจ้าหน้าที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเนื่องจากเจ้าหน้าที่ผู้นั้นได้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐตามมาตรา 10 ประกอบกับมาตรา 8 ให้หน่วยงานของรัฐที่เสียหายมีอำนาจออกคำสั่งเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้นั้นชำระเงินดังกล่าวภายในเวลาที่กำหนด

คดีอันเกิดแต่มูลละเมิดในทางการที่จ้างระหว่างรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้น โดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกากับพนักงานรัฐวิสาหกิจดังกล่าว ให้ฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

ทั้งนี้ การแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 โดยเพิ่มถ้อยคำดังกล่าวในวรรคสอง ย่อมส่งผลให้คดีพิพาทลักษณะดังกล่าว

เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับเรื่องที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (6) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 คดีพิพาทในลักษณะดังกล่าวจึงได้รับการพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดคดีโดยศาลปกครอง

การบัญญัติกฎหมายไว้ในลักษณะนี้ย่อมก่อให้เกิดความชัดเจนในตัวบทกฎหมายเกี่ยวกับเขตอำนาจศาลปกครองกรณีพนักงานรัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้น โดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกาฟ้องเพิกถอนคำสั่งเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความรับผิดทางละเมิด โดยเกิดประโยชน์ดังนี้

1) การฟ้องคดีเพื่อเพิกถอนคำสั่งเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความรับผิดทางละเมิด มีลักษณะเป็นการฟ้องคดีเพื่อเพิกถอนคำสั่งทางปกครอง โดยทั่วไปศาลปกครองจึงเป็นองค์กรตุลาการที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีพิพาทในลักษณะดังกล่าวตามหลักการควบคุมการดำเนินงานของฝ่ายปกครองในระบบศาลคู่

การบัญญัติกฎหมายให้ศาลปกครองเป็นศาลที่มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีพิพาทที่รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้น โดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกาฟ้องเพิกถอนคำสั่งเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความรับผิดทางละเมิด จึงเป็นไปตามกระบวนการควบคุมการดำเนินงานของฝ่ายปกครองในระบบศาลคู่ โดยมีศาลปกครองเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีแยกออกเป็นเอกเทศจากระบบศาลยุติธรรมอย่างชัดเจน

2) การบัญญัติกฎหมายให้ศาลปกครองเป็นศาลที่มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีพิพาทลักษณะดังกล่าว ย่อมทำให้พนักงานรัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้น โดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกาได้รับความเป็นธรรมมากขึ้น กล่าวคือ ศาลปกครอง (Administrative Court) เป็นศาลที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐของฝ่ายปกครองเพื่อเป็นการประกันสิทธิเสรีภาพของผู้อยู่ในบังคับของการกระทำทางปกครองที่คู่กรณีทั้งสองฝ่ายมีฐานะไม่เท่าเทียมกัน อีกทั้งเป็นการควบคุมตรวจสอบโดยองค์กรตุลาการที่มีความชำนาญเฉพาะเรื่องคดีปกครองด้วยอยู่แล้ว รวมถึงวิธีพิจารณาคดีในศาลปกครองก็ใช้วิธีพิจารณาคดีแบบระบบไต่สวน (Inquire) กับคู่กรณีที่มีฐานะไม่เท่าเทียมกันดังกล่าว โดยฝ่ายปกครองย่อมอยู่ในฐานะที่มีความพร้อมในการเสนอพยานหลักฐานมากกว่าฝ่ายเอกชน ซึ่งย่อมก่อให้เกิดความเป็นธรรมกับคู่กรณีทั้งสองฝ่ายมากกว่าการให้คดีพิพาทลักษณะดังกล่าวได้รับการพิจารณาพิพากษาคดีโดยศาลยุติธรรม (ศาลแรงงาน) ที่ไม่ได้ใช้วิธีพิจารณาคดีแบบระบบไต่สวนเป็นหลัก นอกจากนี้วิธีพิจารณาคดีในศาลปกครองเป็นวิธีพิจารณาคดีที่เรียบง่าย เน้นพยานเอกสารเป็นหลัก และมีการถ่วงดุลอำนาจตุลาการโดยตุลาการผู้แถลงคดีซึ่งเป็นตุลาการนอกองค์กรด้วย การที่พนักงานรัฐวิสาหกิจนำคดีมาฟ้อง

⁵ สุริยา ปานแป้น และอนุวัฒน์ บุญนันท์บุญนันท์. อ้างแล้วเชิงอรรถที่ 3. หน้า 224-226.

ต่อศาลปกครองเพื่อเพิกถอนคำสั่งเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความรับผิดทางละเมิดจึงยอมเป็นผลดีต่อพนักงานรัฐวิสาหกิจดังกล่าว

3) เนื่องจากรัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกาเป็นหน่วยงานทางปกครองตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 และเป็นหน่วยงานของรัฐตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 แต่เมื่อพนักงานรัฐวิสาหกิจดังกล่าวนำคดีมาฟ้องต่อศาลเพื่อเพิกถอนคำสั่งเรียกให้ชดใช้เงิน กลับไม่ได้รับการพิจารณาคดีโดยศาลปกครองที่กำหนดนิยามความหมายของคำว่า รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกาให้เป็นหน่วยงานทางปกครอง โดยได้มีการกำหนดนิยามไว้กฎหมายจัดตั้งศาลปกครองด้วย การบัญญัติกำหนดเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีพิพาทลักษณะดังกล่าวไว้ จึงยอมทำให้เกิดความชัดเจนในเรื่องเขตอำนาจศาลในการพิจารณาชี้ขาดคดีมากขึ้น